

De dood van een haas (eigen waarneming).

Och, wat had zij toch een loopen moeten doen! Onophoudelijk knalden de schoten, floten de jagers, basten de honden. Verscheidene malen had zij doodsangsten uitgestaan, ja twee keer voor dienzelfden hazewind. Maar die had zij mooi over den kop laten duikelen en zoo een flinken voorsprong gekregen. Wat akelig toch, die menschen.

Geen uur van den dag gunde men haar rust, ja 's nachts kon zij niet gerust naar 't klaverveld of 't wortelland gaan. Ook dan nog knalden geweren in de verte en zij wist, wat dat te beduiden had. Steeds moest zij op haar hoede zijn, altijd uitkijken, niets vertrouwen. Oppassen was het bij het smalle paadje door den heg, uitkijken bij den doornstruik om den hoek, en juist daar waar zoo mooi het pad rechtaan liep op de klaverwei, stonden die ronde dingen, waar zij eens met haar poot in had gezeten. Nu volgde zij liever den grooten weg of maakte een nieuw pad, als zij 't wachten kon.

Gelukkig was zij er thans weer gekomen en zat vergenoegd uit te rusten in 't midden der wei. Eerst zou zij nu eens flink van de klaver gaan profiteeren en dan nog even naar de worteltjes. 't Was om te watertanden.

Zilverblank blonk de maan boven de hooge boomen aan gene zijde der weide. Geen graspluim of klaverbloem bewoog zich in 't gansche veld.

Vlug zet zij zich op haar achterpooten en daar begint de smulpartij. Het teere groen gaat blad voor blad naar binnen. Onophoudelijk bewegen de lippen, de lange snorharen en schuiven en knarsen de tanden over elkaar. Vergenoegd slaat zij de tong om den druipenden snuit en staart met de groote bolle oogen strak zijwaarts uit. Wat heerlijk stoeien en springen zou het hier toch zijn. Waar of mijne kameraadjes toch blijven. In geen twee avonden heb ik ze gezien. En zij kwamen steeds zoo getrouw! Och, ook zij wellicht....

Daar nadert uit een hoek der weide, als een uitgelaten schooljongen met groote sprongen, een grijze kat. Haar oogen gluipen schuinsch naar de plek waar de haas haar buikje rond eet. Deze richt zich, zoo hoog als haar achterpooten het veroorloven, op, en gaat manoeuvreeren met de lange lepels, om beter te kunnen hooren. Onraad niet. Met haar voorpoot veegt zij even een dauwdruppel weg, die boven het rechteroog hangt. Nu kan zij beter zien. Ha, eindelijk een speelkameraad? Welkom vriendje. Maar toch wonderlijk, die ooren en dat haar. Wie mag dat toch zijn? Goed gekeken, voorzichtig. Twee groote sprongen vooruit. Het vreemde dier schijnt haar niet te zien. Dit maakt aldoor die groote, lustige sprongen met bochtigen rug en krommen staart. Zeker een eerste grappenmaker, die van een lolletje houdt. Gelukkig, de poes komt wat nader, alsof 't haar nu eigenlijk hetzelfde is, welken kant ze uitgaat. Maar om nu even een haasje plezier te doen, enfin!

De twee komen bij elkaar, springen en ravotten en buitelen haasje over. Maar toch vertrouwt de langoor het zaakje niet al te best en gaat een paar sprongen achteruit. Poes blijft op dezelfde plek, rustig kijken. De stoeierslust wordt den springer te machtig en weer begint ze het spel — het katjesspel.

Geen minuut duurt het ditmaal of de nieuwsgierige en speelgrage haas ligt met doorgebeten halsader schreeuwend en spartelend daar neer, onmachtig om ook maar de geringste wraak te nemen.

En de moordenaar lekt op tijgermanier zich den bloedbevleken muil en sleept de prooi mee naar de oude schop om er daar zooveel van te verslinden, als hem lust.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

Eene Vossenhistorie.

Van een oud, geloofwaardig man uit de omstreken van Ootmarsum hoorde ik de volgende, eigenaardige vossen-geschiedenis.

Een vos had zich reeds geruimen tijd in één der bosschen bij Ootmarsum gevestigd. Groot was de verwoesting, die Reintje aanrichtte onder de kippen der boeren. Geen wonder dus, dat deze gezworen hadden, den roover te doodden, ja, te martelen, ten einde hem zoo duchtig te straffen.

Doch alle jacht op 't sluwe vosje had tot niets geleid dan tijdverspilling, aanwakking der boerenwoede enz. Reintje ging ongestoord zijn gang in 't plunderen der kippenhokken,

't vangen van eenden en 't uithalen van kippen- en eenden-eieren.

Op zekeren dag echter zag een boerenarbeider, die door 't bosch liep, iets roods tusschen de struiken en stammen schitteren. 't Was de vos. De man zag nog meer: de vos, die geen onraad bespeurde, zette zijn tocht voort, of liever, hij eindigde hem, want hij ging zijn hol binnen. De arbeider, een actief man, wentelt aanstonds een' grooten steen voor de opening. 't Schijnt, dat zulke „steentjes” daar veel gevonden worden. Hij wist ook, dat een vossenhol meer dan één uitgang heeft.

Daarom zocht en zocht hij en vond nog eene tweede opening, die hij eveneens afsloot. Nu waande hij Reintje gevangen en de uitkomst bewees, dat hij juist gemeend had.

Hij spoedde zich naar boeren in den omtrek, en op de tijding, dat de vos verrast en gevangen in zijn hol zat, kwamen velen, die er belang bij hadden, den roover te doodden, en velen, die nieuwsgierig waren, naar de plaats, waar de vos opgesloten zat in zijn eigen woning. Men bracht spaden mee om te graven, knuppels, om Reintje af te rossen en te doodden, één zelfs had een oud geweer meegebracht, dat hij echter zóó onhandig vasthield, dat ieder voor een ongeluk vreesde.

Men toog aan 't graven; in de voorste gelederen der belangstellenden en belanghebbenden stond een strooper, om zijn woestheid en onverschilligheid, maar vooral om zijn kracht en onverschrokkenheid, in den geheelen omstreek gekend, ja gevreesd.

Toen men eindelijk zóó diep had gegraven, dat men een hol of onderaardsche kamer vond, bleek dit niet 't eigenlijke vossenhol te zijn, maar een bijgebouw, waarin den afval van prooi geborgen werd. Veeren, afgekloven beenderen, eierdoppen lagen niet wanordelijk, maar zeer regelmatig naast en gedeeltelijk op elkaar in dit „nevengebouw” van Reijnaards woning.

De steen aan den eenen uitgang werd verwijderd en voor de opening vatte de beruchte strooper post, terwijl de „schutter” met zijn schietgeweer ter zijde stond te loeren. Men stampte, klopte, stootte met stokken in de ontgraven kamer, tot opeens..... Reintje woedend uit zijn hol schiet en den strooper omhelst, d. w. z. hij slaat zijn voorpooten om 't lijf van den man, ter hoogte zijner borst, terwijl de strooper zijne gespierde armen om het lichaam van den vos knelt.

Gelukkig voor den man, was hij nog al groot uitgevallen, want de in het nauw gebrachte vos beet naar de keel van den waaghals. En zeker zou hij hem den strot afgebeten hebben, als de ongelukkige 't hoofd niet ver achterover had gegooid en niet vrij lang van lichaam was geweest. In minder tijd echter, dan ik 't kan vertellen, was de vos met knuppelslagen, zoo niet gedood, dan toch machteloos gemaakt, uitgeput en.... weldra levenloos. Terwijl men echter in een' kring om den verslagene stond, ging 't wijfje van den vos, dat ook in 't hol was, aan den haal. En zelfs de man met 't geweer kwam niet op de gedachte, de juffer wat blauwe boonen na te zenden. Toen ging men 't hol verder ontgraven en men vond nog meer: naast 't kamertje, waar beenderen etc. opgestapeld lagen, was 't eigenlijk hol van de vossenfamilie. En daar vond men jonge vossen, ('t getal wist mijn zegsman niet meer) jammerlijk in den steek gelaten door „de liefdevolle moeder.”

Natuurlijk gingen de jonge roovertjes den weg op van hun' vader. En de boeren uit den omtrek slaakten zuchten van verlichting, daar hunne kippen en eenden nu veilig waren en zij nu de eieren tot geld konden maken, in plaats dat Reintje ze op „zijn nuchtere maag” oppeuzelde.

C. VERWEY.

Een paar afwijkingen.

„De eenzaadlobbigen hebben drietallige, de twee zaadlobbigen hebben twee- of vijftallige bloemdeelen.” Ziehier een regel, die men in bijna ieder leerboek over plantkunde vinden kan. Toch zijn er enkele planten, die somwijlen uit den band springen en zich aan geen regel storen. Zoo vond ik een jaar of acht geleden, in een tuin te Oud-Beierland, een Duitsche Iris, *Iris germanica*, die in al hare bloemdeelen zuiver viertallig was, ofschoon zij toch drietallig behoort te wezen. Alle bloemen van dezelfde plant vertoonden ditzelfde verschijnsel. Het is volstrekt niet onmogelijk, dat ze er nog staat en desgewenscht wil ik belangstellenden omtrent haar groeiplaats met genoegen nader inlichten.